

malt poolt. Ta olli maia ehitamise jures töle olnud ja wigga sanud pu läbbi, mis temma selga langenud; nüüd ta olli hoimane maas, et tohter ei teadnud, mis temmast jäab. Kristohw istus temma kõrwas ja pani temmale küsimra wette kastetud nartsid pea ümber. Kadrina nuttis temma ees. Kristohw ütles Kadrinale kurvast süddamest: „Oh passu sinna agga; ei ole ühtegi hädda ni suur, et ei wöiks lahkuda, kui agga saab palvet tehtud.“ Kadrina katust palluda, agga olli temmal wägga raoste; seist süddame tunnistus olli jöudo ja lotust nödraks teinud. „Minna ei olle Jössandat kuulnud, sepärrast ei sa Temma mindki kuulda.“ — Oh uskmata innimene! olled sinna ka tuhhatkorda täunainata ja tuim olnud, Jössanda armastus ja tõssidus jäab ikka sesamma, tulse agga, srruta käed Temma waasto wälja, passu andeks; on sinne pat kül suur, Jummal arm on siiski surem. Ütled sinna rõhhutud süddamega: „Jössand,

oh olle mulle armoline, ma ollen nödder“; siis vastab Temma: „Sulle saab kül minno armust, seist mo wäaggi saab nödruse sees täit wöimust.“ Kadrina ei sanud palluda, waid üknes öhkada; agga Jössand kuleb ka öhkamisi. „Se on muhtluks meie patto wölla eest“, kaebas temma. „Kas tead veel, Kristohw, kuid aikka ütlejime: oh, posse karta, meie käte tö aitab meie lapsi eumai kui Jössanda önnistamine?“

Kristohw ei vastanud sannagi, agga Klaus teggi silmad lahti ja nikkuas peaga taassaste; ta olli örkanud ja Kadrina wümsi sammust arre sanud. Kadrina, täis römo, et ta alles ellas, hüdis: „Oh Jummal ja Jössand, kui wägga tahhan sind täunada!“

— Jah täunada meie mõistame ennemine, kui omma riisti kanda. Kadrina olleks seist heal mesel lahti sanud. Klaus piddi terveks, ja keik wannia wissi peale jäma. Agga Klaus wangutas pead ja näitis taewa pele üllese.

„Ei“, ütles Kadrina nuttes, „ma tahhan